

HERINNERINGEN UIT DE FACULTAIRE GESCHIEDENIS

De facultaire geschiedenis verteld door 2 oud-decanen en tevens emeriti: Prof.Em.Dr.Ir. Roger Meire en Prof.Em.Dr.Ir. Vic Goedseels (oud algemeen beheerder K.U.Leuven).

VAN 1945 TOT 1997

Prof. Meire, u startte met uw studies in 1945. Hoe verliepen uw kandidaturen?

R.M.: Toen ik in oktober 1945 in de eerste kandidatuur van het Landbouwinstituut aankwam, gingen al de lessen van de kandidaturen door in de stad. In de jaren '45-'50 was het Landbouwinstituut nog geen faculteit. Zo was ook de huidige Faculteit Ingenieurswetenschappen nog geen faculteit maar droeg de naam Speciale Scholen. Zowel het Landbouwinstituut als de Speciale Scholen waren toen een onderafdeling van de Faculteit Wetenschappen en de professoren van die twee stonden gewoon tussen de professoren van de Faculteit Wetenschappen vermeld. Ten andere droegen ze toen allebei dezelfde "academische kleuren" als de professoren van de Faculteit Wetenschappen nl. blauw.

We hadden tijdens de kandidaturen dus hoegenaamd geen contact met de studenten die hun lessen van de ingenieursjaren in het Landbouwinstituut zelf hadden, tenzij een (klein) beetje via de Landbouwkring tijdens de eerder zeldzame activiteiten van de Landbouwkring. En ten andere, tijdens de kandidaturen werden we door de "anciens" als "schacht" beschouwd!

Toen ik dus in 1945 aan mijn studies van landbouwingenieur begon waren er twee kandidatuurjaren en twee ingenieursjaren die tot en met het vierde jaar volledig met lessen gevuld waren. Alle lessen waren verplicht te volgen en iedere laatstejaars moest een "monografie" maken: een monografie was een beschrijving en kritische studie van een landbouwbedrijf (of landbouwindustriële bedrijf). Het werk aan die monografie vereiste zoveel tijd en werk dat de meeste laatstejaars hun monografie wel begonnen in hun laatste jaar maar pas afwerkten na de examens van hun laatste jaar. Dit had voor gevolg dat het grootste deel van de afstuderenden hun einddiploma pas in februari van het volgende jaar (in een speciale februari zitting) konden verwerven.

De toegekende diploma's waren toen: 'landbouwkundig ingenieur' en 'scheikundig landbouwingenieur'.

De wettelijke afkorting was 'ing' en nog niet 'ir'.

De studenten konden een vijfde specialisatiejaar volgen en aldus een bijkomend einddiploma verwerven in landbouwnijverheden, boerderijbouw, tuinbouw, koloniale landbouw, waters en bossen.

Toen bestond trouwens ook een driejarige opleiding 'graduaat in de landbouwwetenschappen'. Deze graduaatstudenten kregen minder basiskennis maar volgden in hun tweede en derde jaar veelal les gezamenlijk met de ingenieursstudenten.

In de jaren '45-'50 was de universiteit nog niet goed bij kas, want ze kreeg toe nog geen staatssubsidies. Om die reden werd in de parochies van het hele land een jaarlijkse geldomhaling voor de Katholieke Universiteit van Leuven georganiseerd en met dat geld (en dat van donors) moest de K.U.Leuven zeer zuinig omspringen.

Een eigenaardigheid was wel dat de professoren die examens van de studenten afnamen examenvergoeding kregen, op voorwaarde echter dat ze op de deliberaties over die studenten aanwezig waren.

We zijn met 86 studenten (bisstudenten inbegrepen) in de 1ste kandidatuur begonnen. Daarvan kwamen er 20 door in juli en dan nog eens 6 in september. Dit is samen 26 op de 86! Wie in een jaar gebuisd werd kon hoogstens als bisstudent (kortweg "bisser") het hele jaar opnieuw doen, dit wil zeggen alle lessen opnieuw volgen en over alle colleges van dat jaar opnieuw examens afleggen, zelfs over de colleges waarover hij het jaar voordien goed examen afgelegd had! Men ging toen nog uit van de idee dat de verworven kennis moest beschouwd worden als één globaal pakket.

En zo verliep ook mijn tweede kandidatuur in 1946-47.

De lessen bleven allemaal doorgaan in de stad, uitgenomen opnieuw de "Tekenzaal".

In dat jaar zat o.a. het college "Dierkunde" van prof. Koch, het college "Geologie" van prof. de Bethune (met een ééndagsexkursie naar de Ardennen), het college "Plantensystematiek" van prof. Robijns, enz.

We waren in de tweede kandidatuur met 33 studenten, waarvan 6 bissers. Van de 33 slaagden er 23 in juli, 5 in oktober; 5 slaagden helemaal niet.

En toen kwamen de twee ingenieursjaren ...

R.M.: Op het einde van academiejaar 1946-1947 hadden we dus de twee eerste jaren achter de rug van de vier jaren waaraan we begonnen waren. Maar toen kwam er een Koninklijk Besluit dat grote

veranderingen teweeg bracht. Zo werd de totale studieduur op vijf jaar gebracht en er waren twee diploma's op het einde van die vijf jaar: Landbouwkundig ingenieur en Ingenieur voor de scheikunde en de landbouwindustrieën.

Deze plotselinge verandering van de studieduur en het programma stelden de afgestudeerden van de tweede kandidatuur 1946-1947 voor een zware beslissing: ze moesten kiezen of ze hun verdere studies wensten voort te zetten volgens 'het oude diploma' of volgens 'het nieuwe diploma'. Er waren inderdaad enkele vragen: Hoe zou het programma van die drie ingenieursjaren er uit zien? Zou het "oude" diploma van evenveel "waarde" zijn als het "nieuwe", bv bij het zich kandidaat stellen voor een functie aan de staat of in het onderwijs?

Van de 28 geslaagden van de tweede kandidatuur 1946-47 kozen er vijftientig voor het nieuwe programma en diploma en kozen er slechts drie voor het oude programma. Het nieuwe programma bevatte al de colleges van het oude programma aangevuld met enkele nieuwe, maar het vijfde jaar van het nieuw programma zou meer tijd laten voor de afwerking van het eindwerk.

De 25 studenten die voor het "nieuw programma" gekozen hebben zijn, mét hun eindwerk, afgestudeerd aan het einde van het academiejaar en vormen de "Promotie 1950".

Van de 3 studenten die het "oude programma" volgden zijn er 2 die hun eindwerk pas in februari 1950 vorgebracht hebben en die daardoor ook tot "Promotie 1950" gerekend worden. Die 3de van het "oude programma" kreeg zijn eindwerk afgewerkt aan het einde van 1948-49 doch werd door zijn medestudenten (nieuw en oud) toch ook bij "Promotie '50" gerekend.

U zei daarstraks dat het Landbouwinstituut nog geen faculteit was. Hoe zat dat organisatorisch in elkaar?

R.M.: Het Landbouwinstituut werd bestuurd door een commissie van professoren die les gaven aan het Landbouwinstituut maar allemaal lid waren van de Faculteit Wetenschappen! Er zaten toen ook geen assistenten of studenten in die commissie. De vergaderingen werden voorgezeten door een lid van die commissie, die voor een termijn van drie jaar gekozen werd door de leden van de commissie. Deze voorzitter was geen decaan aangezien het Landbouwinstituut nog geen autonome faculteit was.

Er werd eveneens een secretaris van de commissie en een directeur van het Landbouwinstituut, die moest instaan voor de uitvoering van de besluiten die in de commissie genomen waren.

De vergaderingen van de commissie gingen eentalig door in de Franse taal, zelfs onder een Nederlandstalige voorzitter! Dit heeft praktisch geduurd tot in 1960. Toen hebben een paar (buitengewone) professoren het aangedurfd om hun zeg in het Nederlands te doen niettegenstaande een paar francofonen in de vergadering daarbij riepen: "Qu'est-ce qu'il dit? Qu'est-ce qu'il dit?" Maar die buitengewonen weigerden hun idee ook nog eens in het Frans te vertellen!!!

En zo gingen de jaren verder.

In 1953 werd voor het eerst een "eredoctoraat" aan het Landbouwinstituut ingericht.

In 1964 legde de Academische Overheid aan het Landbouwinstituut de verplichting op aan de professoren van het Landbouwinstituut om twee autonome afdelingen te vormen: een Nederlandstalige en een Franstalige. Iedere afdeling koos vervolgens zijn eigen voorzitter en eigen secretaris. Elke afdeling vergaderde afzonderlijk. De twee voorzitters en de twee secretarissen vormden een "contactcommissie" waarin de praktische problemen tussen de twee afdelingen behandeld werden. In die commissies zaten altemerend de ene en de andere voorzitter de commissie voor; de voertaal in de commissie was dus altemerend Nederlands en Frans. De secretaris van die voorzitter maakte het verslag van de commissie op in de taal van de dienstdoende voorzitter.

Volgens het KB van 09/04/65 werden de landbouwhogescholen in België verheven tot faculteiten. Ook aan de universiteit van Leuven. Aldus veranderde de naam "Landbouwinstituut" tot "Faculteit Landbouwwetenschappen" en werd de voorzitter aan elke afdeling van het Landbouwinstituut "decaan".

Tot in 1965 mochten landbouwingenieurs als afkorting van hun ingenieursdiploma enkel het predikaat "ing" gebruiken, zoals ook de industrieel ingenieurs. Pas na aandringen van de KVIV en dankzij de steun van een paar "agrarische politiekers" werd bij KB van 13/06/66 aan de landbouwingenieurs toegestaan het predikaat "ir" te gebruiken, net als de burgerlijk ingenieurs.

Er was bij de Landbouwfaculteiten in België al een paar jaar een groeiende ontevredenheid over de stugheid van het programma, volgend uit het KB van 1947. Daarom werd vanaf 1963 een commissie

gesticht, genaamd CREA, (afkorting van Commissie pour la Réorganisation de l'Enseignement en Agriculture). De eindtekst van de commissie kwam in 1966 uit, eerst in het Frans, en een tijdje later in het Nederlands. De toepassing ervan werd bij KB 23/05/1967 aan de landbouwfaculteiten opgelegd.

Kenmerken van dat KB waren: (1) De studieduur bleef 5 jaar (2 kandidatuursjaren en 3 ingenieursjaren) (2) De "vakken" werden alleen door hun "naam" aangeduid; de faculteiten waren vrij er de inhoud en de omvang van de colleges (aantal lesuren) vast te leggen. (3) Er bleven 2 diploma's bestaan (Landbouwkundige ingenieurs en Ingenieur voor de scheikunde en de landbouwindustrieën) (4) Voor het diploma landbouwingenieur waren er 6 "verplichte basisvakken", die ook slechts door een benaming werden aangeduid, bv. 'Grondige studie van de biologie' en er waren 15 "specialisatievakken" die door een eenvoudiger benaming aangeduid werden, bv. 'Ingenieurstechnieken'; (5) Voor het diploma ingenieur voor de scheikunde en de landbouwindustrieën waren er: 8 "verplichte basisvakken". Als specialisatie moest één van die 8 basisvakken grondiger uitgediept worden. (6) Elke student moest aan het einde van zijn laatste jaar een "eindwerk" voorleggen binnen het geheel van zijn specialisatie.

Deze reorganisatie van studieprogramma bracht voor de Landbouwfaculteit heel wat kopzorgen mee, nl.: Welke colleges moesten in elk van die basisvakken en /of in elk van de specialisaties voorkomen? Wat moest de best passende inhoud van die colleges zijn? In welk ingenieursjaar moest een college gegeven worden? Hoe zou men overlappingsen tussen die colleges vermijden?

Aangezien in de jaren 1968 en 1969 de Faculteit nog geen programmacommissie had, moest men een werkwijze bedenken om al de hogervermelde problemen opgelost te krijgen.

Daartoe werden in de faculteit een hele reeks kleine commissies gevormd per vak, waar in elk, de professoren samen gezet worden die het vak van die commissie moesten organiseren. Bovendien moest iedere professor in twee verschillende commissies zetelen die aanverwante "vakken" moesten bespreken. Bv. Commissie Bodem en Ruimtelijke Ordening, Commissie Flora, Commissie Fauna. In de maanden augustus en september 1968 werden de resultaten van elk van die commissies besproken in zogenaamde "coördinatiecommissies". In november 1968 (in volle contestatieperiode aan de universiteit) werden al die resultaten ook met de studenten van het Landbouwinstituut besproken. Dat was in die tijd dat ook in het Landbouwinstituut "volksvergaderingen" werden gehouden...

Een van de meest opmerkelijke resultaten was de aanvaarding van het "gemeenschappelijke 5de semester" zowel voor de toekomstige landbouwkundige ingenieurs als voor de ingenieurs voor de scheikunde in de landbouwindustrieën.

En zo draaide de faculteit verder. En in 1997 kreeg de faculteit als naam 'faculteit der toegepaste biologische wetenschappen'. De diploma's hadden als enige benaming "bio-ingenieur" gevolgd door de naam van een specialisatie gevormd in dat jaar.

VAN 1960 TOT 2000

Prof. Goedseels, wat was volgens u het profiel van de student aan de Faculteit Landbouwwetenschappen in de jaren 1960?

V.G.: Toen ik hier kwam studeren in 1959 bestond er nog geen Faculteit Landbouwwetenschappen. Er was wel een Landbouwinstituut. Die naam duidt dus niet enkel het gebouw aan maar ook de verzameling labo's die daar toen in gevestigd waren en die functioneerden als een afzonderlijk "departement" binnen de Faculteit Wetenschappen. In de volksmond sprak men van het 'Boerenkot', zoals er in Leuven ook een "Sportkot" en een "Handelskot" bestonden. Aan het hoofd van het Landbouwinstituut stond de directeur. De laatste directeur, professor Heuts, is automatisch ook de eerste decaan geworden in 1965 toen de Faculteit Landbouwwetenschappen werd opgericht. Er waren slechts twee diploma's: Landbouwkundig Ingenieur en Ingenieur voor de scheikunde en de landbouwindustrieën. Ik opteerde voor Landbouwkundig ingenieur en daarbinnen waren 5 subrichtingen: Waters en Bossen, Gematigde streken, Tropische streken, Tuinbouw, Boerderijbouw. Ik koos tijdens de twee laatste jaren voor Boerderijbouw. Een aantal vakken moesten we toen ook in het Frans gaan volgen en er werd ook nog zeer veel les gegeven in de stad. Slechts enkele cursussen gingen door in het grote auditorium in het Landbouwinstituut, dat toegankelijk was vanuit de inkomhal en dat later moest wijken voor een laboratorium. De student aan het Landbouwinstituut was eerder een ernstige hardwerkende student, geen fuifnummer, boemelaar of betoger. Ik denk dat de woelige jaren 1968 – 1970 voor een groot stuk aan hem voorbijgegaan zijn. In die tijd was het ook een echte mannenstudierichting; in ons jaar waren geen 'porren'. Een deel van de studenten, ik schat ongeveer de helft, was van boerenafkomst in de eerste of tweede generatie. Maar bij iedereen leefde er een grote belangstelling voor de levende materie:

planten en dieren. Het ernstige karakter werd trouwens ondersteund door de erg goed draaiende Landbouwkring (LBK) die naast de traditionele doop, zwanenzang, cantussen en dergelijke ook vrij veel sportieve en culturele activiteiten organiseerde. LBK heeft zich nooit laten kennen in de soms platvloerse excessen van andere studentenkringen. Het ging er meestal netjes en stijlvol aan toe. Het is me toen wel opgevallen dat de studenten van het Landbouwinstituut niet eenzelfde aanzien genoten als de "studenten-doktoors" of de toekomstige advocaten, wat dus zeker niet klopte met de moeilijkheidsgraad van hun studies die objectief op hetzelfde peil stonden als die van de burgerlijke ingenieurs. Het is ongetwijfeld zo dat er een behoorlijk aantal knappe studenten naar onze faculteit gekomen zijn omdat ze de hindernis wilden vermijden van het toenmalige toegangsexamen tot burgerlijk ingenieur. De motivatie van de meesten lag in de richting van het bedrijfsleven, hetzij binnen de landbouw of de tuinbouw, hetzij binnen de bredere industrie. In die tijd waren er ook nog enkelen die graag naar de kolonie wilden maar daar waren toen al serieuze problemen zodat die groep zienderogen kleiner werd.

Heeft de uitvinding van de benaming bio-ingenieur ook niet duidelijk bijgedragen tot een duidelijk eigen profiel, gelijkwaardig aan dat van burgerlijk ingenieur?

VG.: Ongetwijfeld. De invoering van het diploma van 'Bio-ingenieur' ter vervanging van de vroegere diploma's van 'Landbouwkundig ingenieur' en 'Ingenieur voor de scheikunde en de landbouwindustrieën' bleek achteraf een van de meest markante verwezenlijkingen te zijn tijdens mijn decanaat. Al geruime tijd werd er binnen een beperkte groep alumni van gedachten gewisseld over het opleidingsprofiel en over de diplomanaamgeving voor onze (toekomstige) studenten. Immers hoe langer hoe meer afgestudeerden kwamen terecht in een breder beroepsveld. De opleiding zelf was systematisch geëvolueerd naar een breder spectrum dan de landbouwproductie in enge zin. De officiële presentatie van de benaming gaat terug tot een min of meer toevallige samenloop van omstandigheden.

Bij de opening van het academiejaar 1990-91 te Kortrijk ontmoette ik onder het trompetgeschal bij het buitengaan van de kerk de toenmalige minister van onderwijs Daniël Coens en diens kabinetsmedewerker professor Monballiu, verbonden aan de KULAK. Deze was destijds de schrijver van het nieuwe decreet voor het universitair onderwijs. Het gesprek verliep ongeveer als volgt.

Monballiu: "in het decreet zal er sprake zijn van twee soorten ingenieurs: burgerlijke en landbouwkundige". Ik voerde daartegen aan: "die opdeling is zeer betwistbaar want bij die landbouwkundige ingenieurs zijn er heel wat die slechts vanuit de verte met landbouwkunde te maken hebben. Neem bijvoorbeeld de brouwers en de levensmiddelentechnologen. Ze zijn wel allemaal bezig met levende materie... uiteindelijk zou je ze beter allemaal bio-ingenieurs noemen". Daarmee was het hoge woord eruit en het gesprek verliep verder met de minister tijdens de receptie in de Kortrijkse stadsschouwburg. Het bezwaar van de minister was kenmerkend: "Maar wat gaan de burgerlijke ingenieurs daarvan zeggen?"

Toevallig liep de decaan van de Faculteit Toegepaste wetenschappen, Professor Aernoudt, daar ook rond, en werd erbij gehaald. "Etienne, zou dat een probleem voor jullie zijn wanneer er voortaan over bio-ingenieurs zou gesproken worden ter onderscheid van de burgerlijke ingenieurs?" "Nee, ik geloof van niet."

Dit was de eerste officialisering van de titel bio-ingenieur. Maar daarmee was de zaak niet beklonken. Rector Dillemans verzette zich tegen deze innovatie. Het nieuwe decreet bakende immers ook de bevoegdheden van de universiteiten af en er werd toen onderhandeld over een uitbreiding van Antwerpen met de kandidaturen landbouwwetenschappen in ruil voor een bevoegdheidsuitbreiding in Kortrijk. Een verbreding van de opleiding in de landbouwwetenschappen tot bio-ingenieur impliceerde echter een duidelijke verbreding van de bestaande opleiding van twee naar vijf diplomarichtingen. Antwerpen zou hierdoor belangrijke kandidaturen toegewezen krijgen, wat niet direct de bedoeling was.

De innovatie van de nieuwe opleidingen ging gepaard met grote weerstanden, zowel binnen als buiten de faculteit. Tijdens een ontmoeting met de Gentse zusterfaculteit verwoordde de Gentse decaan dat kernachtig zeggende: "een vertrouwde merksnaam verander je niet zomaar" waarop ik repliceerde: "de merksnaam *Stella Artois* verander je inderdaad niet tenzij er in het flesje al jaren iets anders zit dan bier". Het was mij te doen om de inhoud. De faculteit was al vele jaren, zowel betreffende onderzoek als op het gebied van onderwijs, naast productie ook bezig met het beheer en de beheersing van processen. Zodat men terecht kan zeggen dat haar opleiding gericht was op de ingenieur van de levende materie, de bio-ingenieur. In Wallonië, waar het nieuwe decreet niet van toepassing was, was de weerstand nog groter en beschouwde men de Vlaamse plannen als futuristisch. Maar ook Wallonië verkoos in 2004 (meer dan 10 jaar later) de titel bio-ingénieur, zeer tot mijn voldoening. De titel van bio-ingenieur is ondertussen een

waardevol handelsmerk en kwaliteitslabel geworden voor de hele faculteit, naast die van burgerlijk ingenieur.

Kreeg de Faculteit Landbouwwetenschappen bij haar stichting in 1965 een duidelijk profiel?

VG.: In het begin was het zeker nog wat wennen aan de nieuw verworven zelfstandigheid. De eerste decanen bestuurden de faculteit nog vanuit de voorafgaande traditie van de 'directeurs' van het landbouwinstituut. Vanaf decaan Gerard Boddez en later decaan Jan Uytterhoeven werden, onder druk van de veranderende maatschappelijke en wetenschappelijke inzichten, nieuwe visies ontwikkeld op het "landbouwkundig" onderwijs en op het onderzoek dat dit onderwijs moest ondersteunen. De structuren van de faculteit moesten aangepast worden aan deze nieuwe behoeften. Tijdens mijn decanaat (1989-1998) heb ik hier verder aan gebouwd, wat zich ondermeer weerspiegelt in de nieuwe naam van de 'Faculteit Landbouwkundige en Toegepaste Biologische Wetenschappen', in de zes departementen die toen werden opgericht in plaats van het ongedifferentieerde ene departement tot dan toe, en vooral in de benaming 'Bio-ingenieur' als ingenieur van de levende materie, die vanaf 1994 officieel werd. Thans heet de faculteit trouwens 'Faculteit Bio-ingenieurswetenschappen'.

U bent zelf als student en als jonge prof begonnen als 'boerderijbouwer'; thans heet die specialisatie 'biosysteemtechniek'. Dat is toch niet helemaal hetzelfde?

V.G.: Inderdaad. Het 'landelijke genie' heeft een enorme evolutie doorgemaakt. Professor Van Himbeek was eigenlijk de grondlegger van ons labo 'agrarische bouwkunde'. Hij was burgerlijk ingenieur en een geweldig harde werker die per week meer dan 30 uur les gaf, ongelofelijk naar onze normen nu. Zijn jongere collega Roger Meire (decaan van 1968 tot 1971) verdiepte zich in de landbouwmechanisatie.

In die tijd concentreerde het labo zich hoofdzakelijk op constructie van gebouwen. Toen ik in het labo kwam werd het accent verlegd naar het dier als bewoner van het gebouw, met het oog op een optimalisering van de productie en een minimalisering van de kosten. De stal werd gezien als een volwaardig productiemiddel. Het accent verlegde zich dus naar het comfortgebeuren. Actieve en passieve klimatisatie werden cruciaal in de intensieve veeteelt. De ontwikkeling en inschakeling van sensoren, op en in het dier en het gebruik van gedigitaliseerde camerabeelden laten uiteindelijk toe ("speaking animals") om binnen het proces (groei, kweek, ziekte, transport...) de sturing naar het meest aangewezen microklimaat (in brede zin!) te realiseren. Deze ontwikkelingen zijn echter ook perfect toepasbaar op de mens en vandaar dat het huidige labo (Daniël Berckmans) zich hoofdzakelijk toespitst op allerlei menselijke toepassingen. En aangezien er in de faculteit van de burgerlijke ingenieurs een gelijkaardige evolutie plaatsvindt, is het vanzelfsprekend dat een grotere onderlinge samenwerking noodzakelijk is. In tegenstelling tot enkele jaren geleden kan men dus eigenlijk de grens tussen de bio-ingenieur als ingenieur van de 'levende' materie en de burgerlijke ingenieur als 'koele' ingenieur niet meer zo strikt maken. Dat zal zich ongetwijfeld weerspiegelen in de uitwerking van studieprogramma's en de samenstelling van onderzoeksverbanden.

Zou het dan niet beter zijn in die omstandigheden te streven naar één ingenieursfaculteit?

V.G.: Vooreerst is dit een beslissing die niet door Leuven alleen genomen kan worden en bovendien moet ze uitgaan vanuit een gelijkwaardige onderhandelingspositie van beide faculteiten. De huidige structuur van de Groep Wetenschap en Technologie, waartoe de Faculteit Bio-ingenieurswetenschappen behoort samen met de Faculteit Wetenschappen en de Faculteit ingenieurswetenschappen, gaat trouwens al in die richting. Er worden samenwerkingsverbanden gelegd tussen departementen over de faculteitgrenzen heen. Zo is het bio-ingenieursdepartement 'Landbeheer en -economie' onlangs gefusioneerd met het wetenschappendepartement 'Geografie en Geologie' en huizen ze samen in hetzelfde gebouw. Dat departement heet nu 'Aard- en omgevingswetenschappen'. Al in 1993 riep rector Dillemans een werkgroep samen die ideeën verzamelde rond dit thema. Dit stootte toen op veel verzet vanwege de decanen die vreesden voor een aantasting van hun terrein, maar rector Oosterlinck bracht het opnieuw op tafel met meer succes. De uiteindelijke bedoeling bestaat erin om de onderzoeksteams die op eenzelfde terrein actief zijn binnen de drie afgescheiden faculteiten samen te brengen met het oog op een efficiënter gebruik van de onderzoeksmiddelen en hierdoor een hogere kwaliteit van de research-output dat internationaal erkend dient te worden. Immers, de historische grenzen tussen het zogenaamde "fundamenteel" en het zogenaamde "toegepast" onderzoek zijn al lang vervaagd. Goed onderzoek naar "toepassingen" graaft steeds dieper, zoekt steeds nieuwe verklaringen en inzichten; en de laboratoria

binnen de Faculteit Wetenschappen boren eveneens de financiële bronnen van het toegepast onderzoek aan.

Om de faculteiten hun centrale rol niet te ontnemen, stelden wij destijds (1993-94) voor om het financieringsdeel dat onderwijsgerelateerd is aan de faculteiten toe te kennen, die als "inrichters" van de onderwijsprogramma's de "verzorging" ervan door de departementen konden opeisen. Immers, de faculteiten verzekeren de eigenheid van de diploma's en bewegen zich in een internationaal veld van opleidingen. Zij moeten de mogelijkheid behouden om vanuit die informatiestroom nieuwe accenten te leggen en zelfs nieuwe diplomarichtingen uit te bouwen. Dit alles kan zowel binnen de twee afzonderlijke ingenieursfaculteiten als binnen een verenigde faculteit, in zoverre dat de identiteit van de verschillende ingenieurs (masters) herkenbaar blijft.

Ik heb vandaag de indruk dat de bezorgdheid van destijds om faculteiten hun centrale rol te laten spelen, niet op eenzelfde wijze binnen de drie groepen van de universiteit opgevangen werd.

Jos Van Pelt

Veel bijkomende informatie over de geschiedenis van onze faculteit is te vinden in het boek "In het Spoor van Demeter", opgesteld door het "Interfacultair Centrum Agrarische Geschiedenis" ter gelegenheid van 125 jaar Faculteit Bio-ingenieurswetenschappen en uitgegeven door de "Universitaire Pers Leuven" in 2005.

Het boek kan nog steeds aangekocht worden op de Faculteit Bio-ingenieurswetenschappen voor de prijs van 13,5 € (inclusief verzending). Stuur uw adresgegevens naar nieuwsbrief@biw.kuleuven.be